

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALEXANDRE ARNOUX

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Την τελευταία Κυριακή του Μαρτίου, στα 1493, και ενώ η καμπάνια της μικρής εκκλησίας του 'Αγιαμόντε άρχισαν να ση-υαίνουν, καλώντας τους χριστιανούς στην λειτουργία, η Πέπα πετάχτηκε ξαφνικά έξω από το σπίτι της, αναμαλλιασμένη, ξε-κάλτωτη, με μάτια δρθάνοιχτα, ούρλιαζοντας από τον τρόμο της.

Η Πέπα ήταν, μιά γυναίκα εβραία, μελαχροινή, φλύαρη σε αφάνταστο βαθμό, φιλόδοξη και φιλήδυνη συγχρόνως. Οι γέροντες έλεγαν γι' αυτήν ότι την παρηγορούσε στη χρεία της ο Διέγο Τζιλ, ο κηπουρός του δημαρχείου ένας πανύψηλος και ξεραγκιανός άντρας, που δεν μπορούσε να τον αντικρύσει χω-ρίς να φέρει στο νοσού την εικόνα ενός σκελετού, χωρίς σάρκες.

Είπαμε ότι η Πέπα ήταν χήρα; Κάναμε λάθος. 'Η αλήθεια είναι ότι και η 'δία είχε βεβαιωθεί πειά από καιρό ότι δεν θα ξανάβλεπε πειά τον άντρα της, τον Ροδρίγο, ο οποίος έφυγε μιά μέρα με το 'Σάντα Μαρία' για μακρινούς και άγνωστους τόπους. Κυβερνήτης του καραβιού αυτού ήταν, ένας μισοπάλα-θος γενοβέζος, Χριστόφορο Κολόμβο τον έλεγαν. Και ο άθιστος αυτός ξεκίνησε για ένα μακρινό ταξίδιο, λέγοντας ότι πή-γανε ν' ανακαλύψει μιά άγνωστη χώρα... Τι τρελλοί που υπά-ρχουν στον κόσμο, Θεέ μου!

Και ο Ροδρίγο δέχτηκε ν' ακολουθήσει τον ανισόρροπο Χρι-στόφορο Κολόμβο στην επικίνδυνη περιπέτειά του. (Μήπως είχε και αυτός περισσότερο μυαλό;) "Υστερα από δυο χρόνια η Πέπα, βλέποντας ότι ο άντρας της δεν γυρνούσε, τον νόμισε πεθαμμένο, του έκανε ένα μνημόσυνο και... παρηγόρηθηκε στην άγκαλιά του Διέγο Τζιλ.

Ξαφνικά, όμως, ο Ροδρίγο ξαναγύρισε στο 'Αγιαμόντε! Μήπως δεν τό λέει και η παροιμία: Κακό σκυλλί, ψόφο δεν έχει!

Κανείς στο χωριό δεν ήθελε να ξαναβεί τον Ροδρίγο, ούτε οι συγχωριανοί του, ούτε και η γυναίκα του. Κανείς δεν θα λυπό-τανε για τον θάνατό του. Κλέφτης, θλάσφημος, μέθισος, βά-ναυσος, καταδικασμένος τρεις φορές σε θάνατο, ο Ροδρίγο ά-ποφάσισε να ξενητευθεί κυρίως για να γλυτώσει από την κρε-μύαλα... 'Η Πέπα, λοιπόν, ζούσε εύτυχισμένη χωρίς τον προκο-μένο της. 'Εκείνο το ποσό, όμως, την τελευταία Κυριακή του Μαρτίου, στα 1493, από το έρασμα της Κολάσεως ξαναγύ-ρισε στο 'Αγιαμόντε. "Αδικη να είναι η ώρα που τον έφερε!

Πέρασε από το χωριό χωρίς να τον δει κανείς. Και πήγε και χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του.

—Ποιος; ρώτησε από μέσα η γυναίκα του.

—'Εγώ! της άποκρίθηκε

—Ποιος εσύ;

—'Ο άντρας σου.

—Ποιος άντρας μου;

—'Έχεις πολλούς άντρες, παληο-γυναίκα; Είναι ο Ροδρίγο!

—'Αδύνατο! 'Ο άντρας μου ο Ροδρίγο κάνει τώρα παρέα του δι-αβόλου, στην Κόλαση.

—Θ' ανοίξω την πόρτα!

—Δε, μπορώ ν' ανοίξω την πόρ-τα σ' ανθρώπους που δεν έφρα-

—Ανοίξε την πόρτα, στρίγγλα, βρυχήθηκε τότε ο Ροδρίγο, να μη την σπάσω με μιά κλωστή και μιά μέρα και σε μελα-νιάσω στο έζλο. Βρώμα, αδιάκριτη, αναθεματισμένη παληο-γυ-ναίκα!

Από τον τόνο της φωνής του και από τις άθρες έκφρασεις του, η Πέπα βεβαιώθηκε, όριστικά πειά τη φορά αυτή, ότι έ-κείνος που χτυπούσε την πόρτα της, ήταν πράγματι ο άντρας της. 'Η σκέψη ότι είχε ξαναγύρισει ο σατανάς αυτός και ότι θα ξαναγύριζαν τά παλιά της μαρτύρια, έκανε το μυαλό της να σαλεύει. Και η Πέπα πετάχτηκε τρομαγμένη έξω, από ένα παράθυρο, και άρχισε να τρέχει στο χωριό, ζητώντας βοήθεια από τους συγχωριανούς της...

Μερικά παλληκάρια την λυπήθηκαν, στην κατάσταση που βρι-κότανε και φάνηκαν πρόθυμα να την συνοδεύσουν ως το σπίτι της για να την προστατεύσουν από τον άντρα της.

Στό μεταξύ, ο Ροδρίγο είχε σπάσει την πόρτα του σπιτιού του και στρογγυλοκάθησε γάμο, στη μέση του δωματίου. "Α-ναίμε μιά πίπα, δώρο ενός 'Ινδού από την 'Αμερική, έβαλε τον παπαγάλο του, που τον είχε φέρει και αυτός από εκεί κάτω, να καθήσει στον άμο του, και περιμενε να γυρίσει η γυναίκα του.

"Ητα, δασύτριχος, με σώμα κεντημένο από διάφορα στολι-δια-γοργόνες, καράβια, μαγαίρια και άγκυρες, με μέτωπο χα-μυλό και ρυτιδωμένο, με δόντια μαυρισμένα και μισοσπασμένα δλα από τις γροθιές που έσκαγε. Στά μιάτια πουι όμως, διάβα-ζε κανείς ένα πασοένο παράνομο, ένα άπέραστη νοσταλγία. Και η έκφραση αυτή του βλέμματός του έκανε να φαίνονται πιο άσαλά, πιο μαλακά τα τραχεία χαρακτηριστικά του προ-σώπου του.

"Όταν είδε την γυναίκα του να μπαίνει στο δωμάτιο, συνοδε-υόμενη από τους φρουρούς της, γαυοέλασε παράξεια.

—Τ' τους έφερες αυτούς μαζί σου; την ρώτησε.

—Τίποτα, τίποτα... τοαύλιος η Πέπα, "Ηρσαν οι άνθρωποι να σε δούν, ωλιος έμαθαν ότι γύρισες...

—Και με ρώτησαν έμένα αν θέλω να τους δώ κ' εγώ; βρυ-χήθηκε ο Ροδρίγο.

Οι ύπασισταί της Πέπας ένοιωσαν τότε τα γόνατά τους να κόβονται. Κι' επειδή ήξερα, ότι δεν ήταν φρόνιμο να προκαλή κανείς την όργη του Ροδρίγο, προτίμησαν να εύνουν, «για ν' αφήσουν τα περιετήρια μόνα τους.

—Δεν φαίνεται χαρούμενη που με ξαναβλέπεις! είπτε τότε ο Ροδρίγο στην γυναίκα του.

"Εκείνη προσπάθησε να διαμαρτυρηθή μ' ένα άόριστο κίνημα του κεφαλιού.

—Νομίζεις, όμως, συνέχισε ο Ροδρίγο, ότι είμαι γαροσύμενος έ-πειδή ξαναβλέπω έσένα και όλο το σκυλλολόδι τού χωριού μας; 'Από τον καιρό που πήγα έ κ' ε' κάτω, εως έγω άηδίασει ό-λοις... Γιατί νόμισα πιασ; θέ-μοι πήε... Γιατί ό άνθρωπος είνε δειλός και άναήθρος... (Να! Τι με κιντώς έτσι! Κι' εγώ όμω-

δειλός και ανάνδρος!.. Έγώ, ο Ροδρίγο!) Μερικές παλιές αναμνήσεις τόν κάνουν να μη μπορή να προχωρήσει στην ζωή, χωρίς να γυρίζη κάθε τόσο πίσω να τρέξει μάτια του!.. Το ίδιο έπαθα κι' εγώ..

—Δέν μου λές, αλήθεια, τί είδες εκεί κάτω; τόν ρώτησε ξαφνικά η Πεπίτα.

—Η γυνακεία περιέργεια της τήν έκανε να λησμονήση για μία στιγμή τόν φόβο της.

—Είδα πράγματα που δέν μπορεί να φαντασθί ο νους του ανθρώπου! αποκρήκε ο Ροδρίγο, καρφώνοντας τά βλέμματά του στο κενόν, μ' έκφρασι άπειρης νοσταλγίας. Είδα ποτάμια πιά μεγάλα και από θάλασσες, βουνά πιά ψηλά και από τά σύνεφα, δάση πιά πυκνά κι' άπ' τά μαλλιά της κεφαλής σου Είδα καινούργιους ανθρώπους, είδα.

Και ο Ροδρίγο εξακολουθούσε για πολλή ώρα ν' άφηγηται στη γυναίκα του, που τόν άκουγε κατάπληκτη, τά δσα παράξενα και άσυνήθιστα είδε στον μακρινό εκείνο κόσμο—τόν Νέο Κόσμο—στον όποίο ένας μισοπάλθος, ο Χριστόφορος Κολόμβος, είχε άδηγήσει μερικούς άνηγους τυχοδιώκτες, μερικούς ανθρώπους που ήθελαν, να φύγουν μακριά από τήν πατρίδα τους, επειδή τό κεφάλι τους δέν στεκότανε καλά στους ώμους τους..

Και η Πεπίτα τόν άκουγε, μαγεμένη..

Και τά μάτια του Ροδρίγο είχαν πάρει τέτοια έκφρασι καλασύνης και εύθαιμίας, ενώ ο άγριάνθρωπος αυτός έξιστορούσε τό θαυμαστό του ταξείδι σ' έναν άγνωστο κόσμο, ώστε σέ μία στιγμή, η Πεπίτα, συνεπαρμένη από ένα άπροσδιόριστο ένθουσιασμό, πλησίασε τό Ροδρίγο—και φίλησε μέ λατρεία τά μάτια του αυτά, τά τόσο νοσταλγικά..

Πέρασαν δύο, τρεις, πέντε μήνες..

Στό διάστημα αυτό, ο Ροδρίγο μαραινάτε, έσθηνε μέρα μέ τή μέρα..

Οι συγχωριστικοί του δέν μπορούσανε να καταλάβουν τί συνέβαινε μ' αυτόν τόν άνθρωπο. Όταν τόν έβλεπαν να περιή από τους δρόμους του χωριού σκυφτός, καμπουριασμένος, μέ τόν παταγάλο του σκαρφαλωμένο πάντοτε στον όμο του, μέ βλέμματα άποχαμένα, δυσκολεούντοσα, ν' άναγνωρίσου: στον φίλησχο αυτόν και όνειροπαρμένο άνθρωπο τόν παλιό Ροδρίγο, που ήτα, πάντοτε έτοιμος να τραθή τό μαχαίρι από τή ζωή του, μέ τήν παρική άφορμή..

Και τό πιο περίεργό ήταν ότι η Πεπίτα είχε άφοσιωθί μ' όλη της τήν ψυχή στον άντρα της. Ο Διέγο Γζ'λ, ο κηπουρός του έημαρσίου, του κάκου τήν προσκαλούσε στην καλύτερα του.. Έκεινη του άπατούσε μέ περιφρονητική σιωπή..

Μιά μέρα, ο Ροδρίγο πέθανε.

Πέθανε από μία παράδοξη άρρώστεια: Έσθηνε αιγά-αιγά στα πόδια του, έλωσε σαν τό κερι.. Τά τελευταία του λόγια ήσαν:

—Έκει που πηγαίνα, θά ξαναδώ άραγε τόν Νέο Κόσμο; ... Και, νεκρός ήταν τόσο ώρας, ώστε οι γνωστοί του δέν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ο τερατόμορφος Ροδρίγο άλλαξε τόσο πολύ μέ τόν θάνατό του..

—Υστερα από τρεις μέρες, πέθανε και η γυναίκα του η Πεπίτα.

Και αυτής τά τελευταία λόγια ήσαν:

—Θα δω άραγε τόν Νέο Κόσμο; ...

Και τό δύο αυτά πρόσωπα, ο Ροδρίγο κι' η γυναίκα του, στάθηκαν τά πρώτα θύματα της ταραχής, στην όποια σκόρπισε τόν κόσμο η ανακάλυψις της Άμερικής από τόν Χριστόφορο Κολόμβο.

Σάς άφηγήθηκα μία ιστορία αληθινή και στην τελευταία της λεπτομέρεια.

Και άν δέν μέ πιστεύεις, έρωνα άναγνώση, μπορείς να πάς στο Άγιαζόντε και να δής τό μνήμα του Ροδρίγο και της Πεπίτας, μέ τό μονόγραμμα του Κολόμβου σκαλισμένο από τόν ίδιο πάνω στην κρύα ταφόπετρα..

ALEXANDRE ARNOUX

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Λά θ ο ς !..

Στό νέο γιάτρο τής σουικίας είχε σταλή μία πρόσκλησις σέ γευμα. Τήν άλλη μέρα, η οικοδόποινα έλαθε ως άπάντησι στην πρόσκλησί της ένα τελείως δυσανάγνωστο γράμμα.

—Άπ' αυτό τό γράμμα δέν καταλαβαίνα τίποτα, είπε στον άνδρα της. Δέχεται η άρνείται τήν πρόσκλησί μου ο γιάτρος; —Άν ήμουν στη θέσι σου, τής άπάντησε εκείνος, θά πήγαινα τό γράμμα στο φαρμακοποιό. Μόνον οι φαρμακοποιοί μπορούν και διαβάσουν τά γράμματα τών γιατρών.

Πράγματι, η κυρία, άκουσε τόν άνδρα της και πήγε κι' έδωσε τό γράμμα στο φαρμακοποιό. Έκείνος, άφού τό ειάθασε προσεκτικά, μπήκε στο έργαστήριό του, άπ' όπου έπέστρεψε, σέ λίγο, κρατώντας στο χέρι μία μπουτίλια.

—Έτοιμο τό γιατρικό για τίς άναγούλες, είπε στην κυρία. Κόκκαλο η κυρία.

Μυστικό.

—Γιατί δέν παρευρισκόσου στην δεξίωσι του Μπλίκιν;

—Υπήρχε κάποιος σοβαρός λόγος.

—Μπορώ να τόν μάθω;

—Άν μου ύποσχεθής ότι θά τόν κρατήσης μυστικό;

—Σου τό ύπόσχομαι.

—Λοιπόν, δέν πήγα γιατί δέν μέ...προσκάλεσαν!..

Στατιστικά περίεργα.

Έκείνη. — Τό διάβασες, Γζών; Ένας μαθηματικός ύπελόγησε ότι ένας άντρας 60 χρονών, έχει σπαταλήσει τρία χρόνια για τό κομπωμα τό κολλάρου του.

Έκείνος. — Άλήθεια! Είμαι περίεργος τότε να μάθω πόσα χρόνια διαθέτει μία γυναίκα για τό θαμίό της..

Πνεύμα οικονομίας.

Κυρία (στην νέα ύπηρέτρια): Πριν σέ προσλάβω στην ύπηρεσία μου, πρέπει να θεσπισθώ, ότι είσαι οικονομία. Άπεθάνομαι τις σπαταλες ύπηρέτριας.

Ύπηρέτρια. — Μά άκριβώς γι' αυτήν τήν ατία μ' έδιωξε η προηγούμενη κυρία μου.

Κυρία (μ' έκπληξι). —

Πώς; Σ' έδιωξε επειδή ήσουν οικονομία;

Ύπηρέτρια.—Ναι, κυρία, φορούσα τά δικά της φορέματα..χάριν οικονομίας!

Μοντέρνα μουσική.

Στό κονσέρτο, ο άναμαλλιασμένος πιανίστας παίζει στο πιάνο, μέ κινήσεις έπιληπτικού, ένα μοντέρνο μουσικό κομμάτι.

—Τί ύπέροχη άπόδειξι! λέει κάθε τόσο, μέ θαυμασμό, μία ηλικιωμένη κυρία, η όποια κάθεται στις πρώτες σειρές τών καθισμάτων. Νά! Ο κρότος του κανονιού! Η πόλις κατελήθη έξ έφόδου. Χτυπούνται στους δρόμους. Οι στρατιώτες έπιδίδονται στη λεηλασία..

—Άχ, Θεέ μου! άναστενάζει ο διπλανός της κύριος. Άν μπορούσαν ν' άρπάξουν και τό πιάνο!

Στό δικαστήριο.

Ο πρόεδρος (σέ μία γυναίκα η όποια κατηγορείται έπί μέθ).—Πρέπει να πληρώσης ένα πρόστιμο 5 σελλινίων.

Η κατηγορούμενη.—Μά δέν έχω, κύριε πρόεδρε, παρά μόνον δύο σελλίνα.

Ο πρόεδρος (άφηρημένος).—Πολύ καλά. Θά σέ στείλω τότε στη φυλακή, για να σωφρονισθής. Άν δέν έδώσεις τά λεφτά σου στο κράσι θά είχες τώρα..να πληρώσης τό πρόστιμο!

Ο ύπάλληλος τών διαθεατηρίων.—Λυπούμαι, κυρία, αλλά έγινε κάποιος λάθος. στο διαθεατήριό σας άναφέρεται ότι τά μαλλιά σας εινε μαύρα, ενώ όπως ήθελα, εινε ξανθά.

Η ταξειδίστρια (άτάραχη).—Κάι τώρα; Τί πρέπει να γίνη; Θά διορθώσω τό διαθεατήριό η νά...ξεθάσω τά μαλλιά μου;

Στραγγυλοκάθησε χάμου, στη μέση του δωματίου..

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικά τιμάς παντός είδους παλαιά και βιβλιοθήκας ολοκληρούς, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καταμίας, ενοφύλλα, φωτογραφιας ιστορικών προσώπων και εκδόνας διάφορους. Άπευθυνθήτε η γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.